

Mijn vader is pedofiel

Ik ga mijn vader vragen of hij mijn 9-jarige stiefzus heeft aangerand.

Ik wil eigenlijk de waarheid niet weten. Toch moet ik de waarheid weten. Iets in mij zegt me dat als ik het hem vraag, hij zal ontkennen dat hij pedofiel is. Hij zal zeggen dat hij ten onrechte veroordeeld is en dat alles wel zal overwaaien.

* * *

Brigit

...Je was de enige die mijn leven de moeite waard maakte, zelfs wanneer het niet goed met me ging. Ik zal de speciale momenten die we hadden altijd herinneren en koesteren. Deze enkele jaartjes maakten ons zoals we nu zijn als vader en dochter en ik zal onze hemelse vader daarvoor eeuwig dankbaar zijn.

Pa

* * *

Mijn vader is één van de ongeveer 234.000 zedendelinquenten in de Verenigde Staten, volgens het gerechtelijk statistiekenbureau. Het bureau zegt dat één op de vier kinderen het slachtoffer is van ongepaste aanrakingen door een seksueel delinquent. Vijfentachtig procent van de plegers is een bekende voor het slachtoffer. Er is geen éénlijnig profiel van een pedofiel.

In 2004 werd pa veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf, zonder kans op vervroegde invrijheidstelling voor het seksueel misbruiken van mijn stiefzuster. Sinds zes maanden zit hij zijn gevangenisstraf uit..

Ik was het eerste familielid dat hij schreef vanuit de gevangenis. Toen ik die eerste brief kreeg in augustus 2004, had ik het gevoel dat de enige keer was ooit dat hij probeerde te tonen dat hij om mij gaf. En toch spelde hij mijn naam verkeerd! Brigit in plaats van Bridget.

* * *

Brigit

Ik voel dat ik zoveel dingen wil zeggen en dat ik over zoveel dingen met jou wil praten, maar ik lijk te verdwalen in mijn gedachten en gevoelens. Ik bid dat we in dit leven nog samen tijd kunnen doorbrengen. We hebben heel wat in te halen, zoveel onafgehandelde zaken die we nooit hebben kunnen bespreken, zodat we elkaars gevoelens beter zouden kunnen begrijpen. We zijn beroofd van tijd die we nooit meer kunnen inhalen of opnieuw beleven, maar ik ben dankbaar dat niet alles verloren.

Pa

* * *

Ik heb niet veel herinneringen aan mijn vader. Ik herinner me dat we gingen vissen. Rubberen laarzen, haar in een paardenstaart, Levi jeans. Ik ging mee vissen voor de snacks: chips, snoep en sandwiches. Ik herinner me ook dat veel tijd doorbrachten met onze dieren. Op een bepaald moment besliste pa om kippeneieren uit te broeden. We plaatsten de broedmachine in mijn slaapkamer. Dat jaar liepen er 32 kuikens rond in mijn kamer. Ik herinner me dat mijn vader 's morgens vertrok naar zijn werk. Hij was houthakker. Hij hield ervan hout te klieven in het bos. Hij was één van de weinige vaders die hield van zijn job.

Hij stapte zachtjes mijn slaapkamer binnen net voor hij vertrok. Ik was bijna altijd onmiddellijk wakker, maar ik deed alsof ik sliep. Hij stopte me toe van aan mijn schouders tot aan mijn kin, zodat enkel mijn kleine gezichtje boven het deken uitstak. Hij kuste mijn voorhoofd en deed de deur terug toe. Ik hoorde het gegrom van zijn oude Ford truck die aan het opwarmen was, terwijl hij zijn spullen en kettingzaag inpakte voor zijn werk. Hij reed de truck uit de garage de oprit af. Ik opende mijn ogen enkel om zijn koplampen te zien dansen op het plafond van mijn slaapkamer. Stilaan doofden de lichten in de vroege ochtendduisternis. Nadat hij vertrokken was, viel ik terug in slaap. Tot nu toe had ik er niet aan gedacht, maar deze herinnering aan mijn vader dat hij mij verlaat, is de meest levendige van allemaal.

* * *

Brigit

...Ik wou dat ik hier niet was, zodat jij niet verdrietig zou zijn. Ik wil je verdriet verzachten door jou te zeggen dat ik hier beter af ben dan daarbuiten. Wat ik hier ervaar is onbetaalbaar en van onschatbare waarde. Ik zal een beter persoon zijn als ik hier uit kom. Ik zal terug weten wie ik ben...

Pa

* * *

Herinneringen aan vader

Toen ik klein was, woonden we op het platteland in een klein dorpje. Ik hield van ons huis. Het was het laatste huis van de straat. Het was een groot grijs huis met een treurwilg in de voortuin en een oude rode schuur in de achtertuin. De schommel in de grote esdoorn was mijn favoriete plek.

Mijn ouders zijn uit elkaar gegaan in de zomer van 1992. Samen met mijn moeder en broer verhuisde ik naar een tweekamerappartement in de stad. Ik deelde een bed met mijn moeder. Ik was 8 jaar. Het was alsof mijn wereld instortte. Ik wou dat mijn ouders bij elkaar bleven en ik kon niet begrijpen waarom ze uit elkaar waren gegaan. Ik voelde me gestraft.

Nadat mijn ouders gescheiden waren, leefde mijn vader alleen in het grijze huis met drie slaapkamers en twee badkamers. Nadat we eruit trokken was het huis helemaal leeg, op één bed in de grote slaapkamer na. Verder geen ander meubilair. Mijn vader verkocht de meeste dieren en dus had hij het eigendom helemaal voor zichzelf.

Wanneer we in het weekend op bezoek gingen, was er niet veel te doen rond ons vaders huis. Mijn vader sliep meestal het grootste deel van de dag. Mijn broer en ik hielden onszelf bezig en we creëerden avonturen op het verwaarloosde eigendom. Zoeken naar een verborgen schat met zelfgemaakte piratenmappen, was ons favoriete spel. Ik was altijd kapitein Haak en Matthew was Smee.

In 1994 hertrouwde mijn vader met een vrouw die zelf twee kinderen uit een vorig huwelijk had. Plots had ik een 3-jarige stiefbroer en een stiefzusje van 1 jaar oud. Ik was 10, Matthew was 6 jaar. Drie jaar later, toen ik 13 jaar was, is mijn halfbroer geboren. Ik had nooit een goede band met mijn vaders tweede familie. Ik voelde me nooit welkom in hun huis.

* * *

Het bezoek

Mijn moeder en stiefvader nemen me mee naar de gevangenis. De rit lijkt lang en saai.

Bijna 15 kilometer lang lopen er treinsporen parallel met de snelweg.

Mijn stiefvader is nu al 9 jaar in ons leven en hij is meer als een vader voor mij geweest dan onze echte vader ooit geweest is. Hij was er voor de dansvoorstellingen, de toneelstukken en de zwemwedstrijden. Hij was er om me te helpen met mijn huiswerk. Hij keek onder de motorkap van mijn Honda Accord uit '91 tijdens mijn eerste jaar en hij en ma zetten me af aan de universiteit. Hij gaf mij een 'in geval van nood'-kredietkaart. Als het aan mij lag, mocht hij mijn vader zijn.

Maar hij is het niet.

Mijn moeder vraagt me over wat ik zou kunnen praten met vader.

“Ik weet het niet”, antwoord ik, terwijl ik door het venster kijk.

“Ik denk dat je je veel beter zal voelen, als dit allemaal voorbij is”, zegt moeder. “Ik herinner me de dag dat je geboren bent. Ik was ziek waardoor ik je niet bij mij mocht houden na de geboorte. Je vader zei altijd dat je de luidste baby in het ziekenhuis was. De verpleegster gaf jou aan hem in een keurig verpakt bundeltje. Je was nog steeds de longen uit je lijfje aan het schreeuwen. Dan zei hij je naam: ‘Bridget’. Hij begon tegen je te spreken en plots stopte het schreeuwen en de tranen verdwenen. Hij zegt dat dit gebeurde doordat hij altijd met je praatte, toen je nog in mijn buik zat. Je wist dat de stem die je hoorde in de ziekenhuiskamer dezelfde was die je gehoord had in mijn baarmoeder. Je vader en jij hebben altijd een speciale band gehad. Misschien zonder dat jullie het zelf beseften.

* * *

We zijn bijna aan de gevangenis. Mijn handen zijn klam en het sinaasappelsap dat ik een uur geleden heb gedronken, lijkt te verzuren in mijn maag. Ik vraag me af hoe de kamer er zal uitzien. Hoe zal ik de moed bijeen rapen om mijn vader te vragen of hij mijn stiefzuster heeft pijn gedaan? Zal hij ontkennen? Is hij onterecht veroordeeld ?

Ik realiseer me dat ik nooit eerder een gesprek onder vier ogen gehad heb met mijn vader. Mijn broer Matthew was altijd in de buurt om de stilte te doorbreken. Mijn vader en mijn broer hebben altijd een goede band gehad : samen werken, samen gaan jagen, samen over voetbal praten, ...als het maar samen was. Wanneer ik Matthew vertel dat ik vader in de gevangenis ga bezoeken, verrast hem dat. Het eerste wat hij me vraagt is of hij kan meegaan.

Ik vertel Matthew dat hij niet met ons meekan, omdat hij nog maar 17 is en dus minderjarig en dat vader misdrijven heeft gepleegd tegen een minderjarige. “Dat is niet eerlijk”, roept Matthew. “Vader heeft nooit iets bij mij geprobeerd !” Hij dacht er zelfs niet aan! Waarom ben ik degene die gestraft word? Ik wil mijn vader zien en hij wil mij zien. Heel deze toestand is belachelijk.

Om hem beter te laten voelen, vraag ik hem om me te helpen bij het ophalen van herinneringen over vader toen we opgroeiden. “Weet je nog dat vader thuis altijd in zijn ondergoed rondliep?”, vraag ik. Weet je nog toen je wou drinken van vaders frisdrank en je nam in de plaats een teug van zijn spuugfles?”, vraagt hij.

* * *

Briget

...Ik mis je Briget en ik mis je al lang. Ik hoop dat je begrijpt, vooral uit de dingen die ik je schrijf, hoeveel ik je gemist heb. Ik hoop gewoon dat, nu je ouder bent, we kunnen praten over dingen die geweest zijn.
Pa

* * *

We arriveren aan de gevangenis. Ik loop over de lege bezoekersparking, terwijl stiefpa en ma achterblijven in de auto. Ik doe dit alleen. Ik loop in een rood, stenen gebouw met lage, gewelfde plafonds. Rechts staan er groene bewaarkastjes waar ik mijn casetterecorder en lijst met vragen moet achterlaten. Het is verboden iets mee binnen te brengen. Maar dat is niet erg, want ik weet wat te vragen.

Ik moet drie keer door een metaaldetector lopen vooraleer twee cipiers mij een stempel geven. Ik loop door een gang naar een buitendeur. Ik zit in een wachtcel tot de volgende deur wordt geopend. Ik volg een binnenweg naar een veel groter gebouw waar het naar vis ruikt. De cipier vertelt me dat het vis is op vrijdag.

Ik word naar de bezoekersruimte geleid waar witte muren en 10 rijen stoelen uitgelijnd staan op de zwarte vloer. Er zijn enkele koppels die recht tegenover elkaar zitten in de stoelen. Er staan handgemaakte koffietafels vervaardigd uit houten bakken die zwart zijn geverfd. Aan de muur hangen kunstwerken van gevangenen. De namen van de

kunstenaars staan onder elk kunstwerk - een tekening van de Amerikaanse vlag, een schets van een leeuw, een schilderij van een berglandschap.

De cipier vertelt me dat ik mijn vader mag omhelzen en kussen, maar alleen bij de begroeting en wanneer ik vertrek. Ik mag enkel zijn hand vasthouden, andere aanrakingen zijn verboden. Hij zegt dat ik een snack kan nemen uit het automaat, maar het is niet toegestaan dit te delen met mijn vader. Hij zegt dat ik een aparte snack kan kopen voor mijn vader, maar eenmaal overhandigd aan mijn vader kan het niet meer teruggegeven worden. Hij benadrukt nogmaals dat ik niet mag delen. Ik voel me schuldig dat ik geen wisselgeld heb meegebracht.

Ik begin te huilen.

De cipier overhandigd mij een velletje toiletpapier. Hij zegt me te gaan zitten en te wachten op mijn vader. Ik wacht 10 minuten. Ik wil wegvluchten en nooit meer omkijken. Dan komt mijn vader door de achterdeur van de bezoekersruimte binnengewandeld. Ik stort volledig in. Ik begin te snikken.

Mijn vader is wat vermagerd en ik zie dat hij getraind heeft. Hij heeft een verzorgde, goed getrimde baard. Ik herinner me dat hij in de zomer altijd een gebruide teint had. Hij schoor altijd zijn volle baard. Dat stond frisser en hij vermagerde ook altijd. In de winter liet hij zijn baard terug groeien en verdikte hij.

Ik ben verrast te zien hoe oud hij er uitziet. Zijn haar is flink uitgedund sinds zijn dertiger jaren. Er rest enkel nog een plukje haar boven zijn voorhoofd en zijkanten. Achter zijn retrobril lijken zijn donkere bruine ogen vreemd. Ik ken de man die recht voor mij zit echt niet. Ik weet enkel dat hij mijn vader is. Hij draagt een donkerblauwe jeans met oranje letters op zijn linkerdijsbeen en een blauwe rolkraagpull en versleten bruine schoenen.

“Je bent de laatste persoon in heel de wereld die ik dacht hier te zien,” zegt hij. Ik kan het ook niet geloven. Deze keer brengt de cipier mij de volledige rol toiletpapier. Mijn vader vraagt naar Matthew. Hij vraagt naar moeder. Ik babbel. Ik lach. Ik huil. Maar ik kan mezelf er niet toe brengen om hem te vragen of hij mijn stiefzus pijn gedaan heeft.

Mijn vader vertelt me dat hij als kind opgegroeid is met een alcoholist als vader en een werkende moeder. Hij moest voor zichzelf zien te zorgen. Ok, hij had 's nacht altijd een warm bed om in te slapen, een warme maaltijd en christelijke discipline, maar hij kreeg nooit enige emotionele steun of liefde.

Zo was onze relatie ook. Toch heb ik medelijden met de bebaarde vreemdeling hier voor me. Ik vertel hem dat hij frisse lucht nodig heeft in zijn longen, de wind op zijn wangen, open ruimte. Hij hoort niet thuis in een afgelegen gevangenis.

Nu huilt hij. Ik moet de rol wc-papier delen met mijn vader. We hebben slechts tien minuten meer tot het bezoek is afgelopen. Ik weet dat, omdat ik maar blijf kijken naar de klok boven mijn vaders hoofd. Ik heb medelijden met mijn vader. Ik had dit niet

verwacht maar ik hoop dat de tijd blijft stilstaan voor deze ene keer en dat we voor altijd hier kunnen blijven om verloren tijd in te halen. Maar ik moet hem de vraag stellen die, sinds de dag dat ik erachter kwam, een gat in mijn hoofd brandt.

Ik vraag me af of mijn vader mij ook had willen misbruiken, en of dat de reden was waarom hij uit mijn buurt bleef toen ik klein was. Dan zegt de cipier dat het bezoekuur voorbij is.

Daarbinnen was ik geen reporter. Ik kon mijn vragen niet stellen, ik was enkel zijn dochter. Ik weet zelfs niet wie die man is...

Papa zegt me dat ik me nu niet druk moet maken in de kleine dingen van het leven. Hij vertelt me om te leven in het moment en nooit het leven vanzelfsprekend te vinden. Hij zegt me te vergeven en vergeten. Hij zegt me dat ik elke dag met God moet praten.

Voor ik vertrek geef ik een knuffel aan mijn vader. Ik zeg hem voor het eerst in tien jaar dat ik van hem houd. Wanneer ik in de rij ga om de kamer te verlaten, wuift mijn vader me nog een kus toe. In de gang ruik ik vis en ik weet dat mijn vader bijna moet gaan lunchen en ik wou dat ik hem kon vergezellen.

Ik heb nood aan de veilige omarming van mijn moeder. Ik smelt in haar armen. We moeten lachen, want ik heb mascara uitgesmeerd op heel haar hemd. Ze wrijft door mijn haren. Ik vertel haar dat ik op geen enkel ogenblik aan mijn vader gevraagd heb of hij mijn stiefzus aangerand heeft.

Mijn moeder zegt dat ze wist dat ik dat niet kon doen.

“Ik was daarbinnen geen reporter”, vertel ik haar. “Ik kon mijn vraag niet stellen, ik was enkel zijn dochter. Ik weet zelfs niet wie die man is, mam.”

“Ik weet het,” zegt ze. “Toen ik het je eerder vroeg, wist ik dat het zo ging uitdraaien. Ik ben al blij dat je tot hier gekomen bent om hem te zien. Dit is goed voor je.”

Mijn vader heeft me nooit aangerand.

Hoe kan hij een pedofiel zijn ?

* * *

De antwoorden

Ik ben terug op school. Ik praat niet over mijn vakantie. Ik ben bang om de CD van de rechtbank te beluisteren waarop de bekentenis van mijn vader staat. Maar het lukt me maar niet om de ‘play’- knop in te drukken. Toch heb ik antwoorden nodig en de CD is alles wat ik nog heb, omdat ik mezelf er niet kon toe zetten om het mijn vader te vragen gedurende mijn bezoek. Uiteindelijk vraag ik mijn kamergenoot me te helpen om de ‘play’-knop in te drukken. Ze doet het en we luisteren.

* * *

De aanklager benoemt de feiten.

Het slachtoffer in deze zaak, was de stiefdochter van de verdachte... Er werd gemeld dat de verdachte ongeveer vijf of zes keer zijn penis heeft laten inwrijven met lotion door het slachtoffer en er werd minstens één keer gemeld dat hij aan haar borsten likte.”

Ik hoor mij vaders stem.

“Alles wat op dit papier staat klopt, behalve één ding”, vertelt mijn vader aan de rechter.

“Ik moet toegeven dat ik een zondig, boosaardig stuk vuil ben en het is geen goede zaak dit zelf te ontdekken. Ik ben een erg zondig man. Ik heb een grote zonde begaan tegenover mijn familie, en niet alleen tegenover mijn familie waar ik niet meer terecht kan. Ik heb vele mensen in deze wereld die van me houden. Ik ben dankbaar dat er enkele mensen zijn die in staat zijn me te vergeven. Ik heb niet één keer mijn eigen dochter bedreigd. Ik heb nooit mijn dochter geterroriseerd. Er was nooit verbaal geweld, er was nooit geen psychisch misbruik, en er was zeker geen seksueel misbruik.”

Mijn vaders stem breekt, hij klinkt berouwvol. Maar plots begint hij mijn stiefzus te verwijten voor wat er is gebeurd. “Ze was nieuwsgierig naar me,” zei hij, “en ik realiseerde me niet wat er aan de hand was. Ik bevredigde mijn seksuele gevoelens voor haar nooit, tot ze 7 jaar oud was. Ik behandelde haar als mijn eerste dochter Bridget ... Ik hielp haar in bad, ik hielp haar wanneer ze naar toilet moest.”

Hij was verliefd geworden op mijn stiefzus.

“Ik ging nooit tegen haar wil in,” vertelt mijn vader aan de rechter. “Ik heb haar nooit gedwongen iets te doen. We hadden een heel liefdevolle relatie... Ik voel me niet goed bij alles wat ik gedaan heb. Ik mis mijn dochter, en ik weet dat zij mij ook mist... Seksueel misbruik is niet iets waar ik trots op ben. De relatie die we enkele jaren hadden, is moeilijk te omschrijven.”

Dan begint mijn vader medelijden te hebben met zichzelf. “Mijn depressie komt op een punt dat je niets mee voelt. Je wilt enkel doodgaan. Je wilt zelfmoord plegen. Je wilt je leven beëindigen... Je gaat zo op in je depressie. Ik weet niet waar het vandaan kwam... Wanneer je depressief bent, verlies je alle voeling. Het enige dat me eraan herinnerde dat ik leefde in deze depressieve staat, was pijn. Waarom weet ik niet, ik voelde niets anders. En het is niet in mijn hart, maar in mijn hoofd. Als ik mijn hart kon openstellen en het aan iedereen in deze wereld tonen, dan zou je versteld staan wat er echt leeft in mijn hart. Ik wou nooit iemand pijn doen. Nooit.”

Op monotone wijze spreekt de rechter.

“U wordt veroordeeld tot 75 maanden. De postpenitentiaire opvolging is 120 maanden... U wordt verplicht zich te onderwerpen aan DNA-tests. U zal zich ook

moeten registreren als seksueel delinquent en dit is voor de rest van uw leven. U mag, als voorwaarde voor postpenitentiair toezicht, geen contact hebben met het slachtoffer of haar directe familie. U mag als seksueel delinquent geen contact hebben met minderjarige meisjes.”

* * *

Ik kan niet uitleggen waarom ik nog steeds van mijn vader houd. Maar op één of andere manier had ik het gevoel dat we binnen de muren van de gevangenis eindelijk verstonden dat we elkaar nodig hadden als vader en dochter. Maar hoe kunnen we een normale relatie hebben?

Mijn vaders bekentenis aan de rechter wordt in mijn hoofd duizenden keren afgespeeld. Ik zet de CD af, omdat ik beseft dat ik hem niet was gaan bezoeken, als ik de bekentenis op voorhand had gehoord.

Vader heeft verschrikkelijke dingen gedaan bij een weerloos kind, en toch voel ik dat ik sterk moet zijn en van hem moet houden zoals hij is. Hij moet de rest van zijn leven verder met de gedachte dat wat hij gedaan heeft een grote zonde is. En hij moet ook de rest van zijn leven verder met de gedachte dat ik hem nooit zal vertrouwen en dat ik hem nooit alleen zal laten met mijn kinderen.

* * *

Na het gevangenisbezoek krijg ik nog een brief. Deze keer spelt hij mijn naam correct.

Bridget

...Ik ben hier om je te helpen bij het zoeken naar waarheid en begrip. Ik zal je nooit vertellen wat je moet geloven. Dat is alleen iets tussen jou en God. Ik zal je vertellen wat er in mijn hart leeft en hoe ik me voel en alles wat ik weet van mijn relatie met God. Ik zal je dingen geven om over na te denken maar ik zal je nooit vertellen wat te geloven ! Ik hou van je Bridget. Veel dank voor je brief. Ook bedankt dat je me zo ver bent komen opzoeken. Ik hou voor altijd van je...

Papa

* * *

Ik weet het antwoord nu.